(Івану Драчеві)

Століття — в зачарованому колі,
немов у скриньці втомлений вертеп...
Там, де розсипав Бог насіння волі,
розкинув руки захмілілий степ.
Ще не світало в нім. Ще глупа ніч в нім
гуде гуняво, ніби тятива, —
і не одного в мареві панічнім
холодний піт стрілою пробива.
А хто не спить — і ті зоднаковіли;
їм у безсонні сонячно й у сні...

І тільки слово стереже могили —
як мертвий скіф на мертвому коні.

Пощо ж у мушлі шепоти химерні
про край, де Бог умерти не велів?
Там затишно мелодії в таверні
й поетові у списку кораблів,
там воля — безконечна і бездонна,
там кожен вільний — скіф і гречкосій,
там по сей день тризубом Посейдона
вершиться влада віршів і стихій,
там древній запах молодого тіла
спалахує від погляду, як хмиз...

Там Змієборець (мушля шепотіла)
трима свічу в десниці, а не спис.